

(ה) ר' זיהו צאיינה וראינה בנות ציון גוי בימים החותמו, שביהם חתמו זה מתן תורה ארכיבת לחיות העברות דמס"ג, ולהיינו, דעתם המשג בכל השנה צרך להיות עבון המש"ג, וכambilאו בתנאיו שעניין³⁸ המס"ג. האיא ייסר כל העברה, מ"מ, בכל השנה עיקר העורקה היא בכלל נפשו, וכל מען ובכל מארך הוא בהעלם בהתלבשות בעבודה דבכל לבבה ובכל מארך נפשן, אמן במ"ח צרך להיות עבון המש"ג בಗילוי. וזה עצינה, שצ"ל העורקה עיירה ממציאותו (מען דארך ארכיטגי פון זיך), גם מהמציאות דקורושה, ועיין דואנה גוי, במלך שלמה, מלך שהשלום שלו, העטרה שעטורה לו אמן, זו כבוס", היננו, שבונס"י מעטרים למאל שהשלום שלו, לפי שהם לעמלה יותר, שעמידים בעצמות מצד עבדותם בבחוי הניעוץ בורא, והיינו, שהעצם שלמלטה מירוח עצם העצם שלמללה, דבלא חד.

ב"ר. שיחת ש"ל במדבר, מבה"ח וער"ח סיון, ה'תשי"ט.
בhari מוגה
א. בההלה הפהירה מדבר אודות הציגו למנוח את בנ"י, וההברוב מגיש שצירוי זה נאמר "במדבר סיון".
ולעד ז' מצינו במקרה, פירושות שהכתוב מציין את המקומות שבו נאמרה פרשה זו, אף עליאורה אין הדבר נוגע.
ובפרט בדור"ד אינו מובהן נאמר בכתוב "במדבר סיון":
פרשה זו באהה בהמשך לפרשיות בהר ובהוקה, והרי בהמלחה פרשה בהר נאמר כבר "ר' זיהר גוי בהר סיון", ובינתיים לא מצינו ערד מסע דילכת בבורא.

ב' ומצען בפרשיות יתרו בוגע לקללה ההוראה — לא ומצעא, שם"ש בההלה פרשתנו "ר' זיהר גוי במדבר סיון" — לא זו בלבד שאליאורה לא נוגע המקומות שבו אמרה פרשה זו, אלא יתירה מזה, שתבות אלרו מיתרונות, ביןין שיזועים כבר שבנו"י הר במקומם זהה. השלישי גוי בילום הזה (ר' זיה) באו מדבר סיון:

לכארה אין מובן: (א) למא נפק"מ ליריע המקרים שבו ניגנה התורה? (ב) כיון שבאליהו כץ ר' להובי בהמשך הפרשנה אודות הר סיני — כי' ר' ושלישי ירד ר' .. על הר סיני והגבלה את העם .. אבל הגבל את ההר וקדשו"ן, א"כ, מזו הוצרך להזכיר מיד בהמלחה הפרשה "באר מדבר סיון"?

ועכ"ל, שנגע להdagיש את הענן ו"ב" במדבר סיון" בשיכורת לקבלה התורה, שכן מדינשים זאת מיר בהמלחה הרכה לקבלה התורה, עוד לפני שלשת מי הагבלה, תיבך בר"ה, כיון שזיהוי הרכה לקבלה התורה.

ג. השם "סיוני" הוא אחד מהמשה שמוטה. וכיון שנקרוא בכרח בשם "הר סיון", מובהן שמייקר ההבנה לקבלה התורה מתבטאת בהענין ר' סיון" דקנא.

(3) שבח פט, סמ"א ואילך. שמ"ר פ"ב, ג.

(1) יט, א' ופרשנו.
(2) שם, יט ואילך.

בנה"ב ביטול ושבירה כללית, ולאח"ז יכול להיות העברה דבירור נה"ב, ועד לעברה ד"בכל לבבך", "בשנאי עזרך".

ר. בכל עניין, הרי לתלמידי התחמים נאים הדברים בגלוי.

ובנדוריך — ידועה השיחיה¹⁵ שאמר ב"ק אדרמ"ר מהורש"ב נ"ע, המיטר של חומci התחמים, לתלמידים, ובנו, ב"ק מורה"ר, אדרמ"ר,

ונגה להעתיקה ולפרסמה, בענין "כל היוצא למלהמת בית דוד כותבת גת כריהות לאשוחו"¹⁶, הינו, שצרך לחתנתק ("אפקזאגן דין") מכל ענייני העולם.

ולהיעיר:

— גט בריחות אינך עלי של שנאה, וארבבה — ישנה מצות אהבה ישראלי לכל אחד מישראל, ובפרט לאשוח שנותגשה, וכטיפורי הידוע במדרש חז"ל¹⁷, אבל אעפ"כ, hari והמצבע של כריתות לוגרי, אפגענטון דערפּן¹⁸, בך, שאין שיכרות בינהם כלל.

רعنין זה דורשים מהלמייך התחמים:

"שׁ עניינים שאנו לא צריך לשנואו אויהם, אבל אעפ"כ, בהזנים שוציא למלחת בית דוד, שאנו צריך להקדיש את עצמו למלחתה זו, עלייך לחתוב "אט" בתרותך לכל עניינים אלו, לנתק עצמו מהם. ובשלוון התחוב¹⁹: "הַדָּאוֹמָר לְאַבִּיךְ וְלְאַמְּרָיו גַּם וְאַתָּה לְאַדְעָ", אעפ"פ' הורה צרכיה להו אליהם. ו"ע"ד שמעצינו בש"ע²⁰, שאסור לנו שבקו הנקטעים במוקום שבין עריכים והיאנו, שכאשר נמצאים במוקום שהו עריכים בבית-הכnestה ובית-ההמראין, אין מקום לערוב בזה אהבתה במי הנקטעים.

אמנם, יש עניינים שבנגע אליהם לא מספיק לכתוב "גת בתרות", אלא צרכיה להוות שנאה אליהם — שזהר"ע סניין, "שורדה שענאר לעכרים עליר", שנאה לעניין העולם.

וכאמור, זה אחד העניינים העיקריים — התנאי הראשון בההחלת הרכבה לסתור.

אלא זור אל מהרבה של ירושלים²¹, וכן, לככל לראש יש לפועל שככל אונשי ו"האות העלום".

— לא מבני המצוות ד"משפטים", שוגם אל מלא ניתנה תורה ר"י השכל מחדיבם, אלא אפליל המצוות ד"עדות", ואפליל המצוות ד"חולקים" שאין עליים טעם ע"פ' שככל, הרי בירן שבונגע להליך מוסכים השכל שהם זברים, והנה בידען שכרכום נינגרו מרעוועה אחד²², מוכחה הROL לא להודות שgam הממצוות שנאו מבין אותן ברדי הוקים ישרים, ומזה שאינו מבין אותם, עלייך להתלוות שוזרו מצעד קווצר המשיג — אבל אעפ"כ, ראשית ההתחלה בטורה היא — היציאה משבל הנפש והעלום.

וכמזכיר בתניאי²³ בוגע לנטש האלקית ונפש הבהמיה, שהם באופןם ד"למורים מאום יאמץ²⁴, "בשזה קם זה ונפל בר"ז", וכן, וכך כהה להיות הנפש הבהמיה.

ו"ע"פ' שוגם נה"ב ייש לה מודהן, ו"א"כ, יכול להשבל דנה"א להסבר ולהשכל דנה"ב, וע"ז לענול גם על המרות דנה"ב ואכן התוכילת היא לא לבטל את גה"ב, אלא לבorra ולהזוכה, כמו"שדי²⁵ בבל בבלבך²⁶, "עריך"²⁷ — הנה כל הROL לאחריו שפועלים תחילתה ביטול ושבירה כלית בנה"ב, שכן, הבניין מתפרק בלהצווין, כמליל בטלת הרכבה, ובשלה לא תמלאה צור אל מהרבה של ירושלים²⁸, וכן, לככל לראש יש לפועל

¹⁴ שבת שם. ⁹ תחנגן ג, רשייב.

⁴ שבת שם. ⁴ שוחה לרקי"ה רקי"ד ח"ד פ"ג.
⁵ ראה לך"ז פישתנו ב.ג. וואה. ¹⁰ פ"ג.
מ. שיזה ש"ט במדרב, מבה"ה וע"ה ס"ק קין ¹¹ מודרות בה, כב.
השש"ז ס"י תומ"ך זח"ד ע' ושב"ג. ¹² פרש"ע ע"ה. וראה פסחים מב. ב.
ואלך. סה"ש תש"ב ס"ע 141 ¹³ ואחתנן ג, ה.
ואילך). ¹⁴ ראה חותם הלביבה שענאר ח פ"ג אפען כה.
יעבר גן, א. ווש"ג. ¹⁵ רמ"א ושו"ע אדרה"ז א"ר רשת"ח.
ירושלמי כתובות פ"א ה"ג. ב"ר. ¹⁶ ראתהן ר, ג.
ווארה גם תומ"מ דיז"ר ס"ע 285 ואילך. ולו"ג. ¹⁷

ש"פ במדבר, מבה"ח וער"ח סיון, ה'תשי"ט

דרוע שבכל דבר יש עניינים: גוף ונפש. וכמו"כ יושם ב' עניינים אל בדור האדים: גוף הנבר ונפש הגאר.

גוף הגוף הינו מעציאות הגוף רמ"ח אביר ושות"ה בידין כי; ונפש הגוף הינו היחיה והלהת (עדער קאנען שבענין) לא מצד התועלת שבדבר למיציאות הגוף, אלא מצד הגשימות עצמה, שהיהו של היא השעה בשלעצמה.

ומצד הנפש שבגורן — ועשית ההנאה שמקלקלה לא רק לרוחניות, אלא גם לבראיות המן, ובאופן של יירה מדהי כל רח' ועד מארז'ל'ה הדירע בענין בן סורר ומורה שוזול וסובא, ש'נידן'ן שם סופו".

ולעל זה אמרו "תוקף וגופא" — התוקף בהיותו של הגאר, ונפש הגאר — "חולש דגשתחא"; משא"כ בנותו של הגאר — הנה על נארמה תורה הבבנט שוצריכה להיות ההנאה באופןן ר'עוזוב העברוב עמו".³⁰

ח. והנה, התבואר לעילו שאצל תלמידי התמיימים לא שיק הענין ר'עמל מלאכה" — שהונע עבדות הבירורים באופן של עמל רגיעה עצמה, להלائمם עם ההלמלות וההסתדרים שעמל עגנון העולים אינם צרכיהם להיות מלבתהייה בד' אמותיהם, אלא כל עבדות היא "ב'עמל תורה". וענין ראה עמל בישראל", כמבואר במאמר משנתה הרס"ט³¹ שלילת ה"עמל" בבח"י, ישראל היה בוגע לעמל שלמתה מעמל הנרה, אבל "עמל תורה" הוא תכילת המעלה.

אם גם, כיוון שיש להם מה עברו "עמל מלאכה" (שאים עוסקים בו) — עליים לנצח כל זה עברו "עמל תורה": העלם והטהר ר'עמל מלאכה" היא מצב בלתי-רצוי, וצרכיים להוציא מלאכה" מבלתי-העלם או תההסנה, "ברעבן ועתלט".

התמיימים בעבודתם ב"עמל תורה" — לבטל ("ברעבן") את כל ההגבלה ולמרוד תורה באופין של בול.

ה. העפי יובן גם מש"ג בפרשנה ר'ידרב ג' במדבר סני': בענין הפקודים, מגין בנ"י — וככלים כל בנ"י, אפללו הפהות במדרגה, ועד שאפיקו פסל מיכדה³² נכל גם הוא במנין בנ"י.

וא"פ שבשביל מני ב"ב" אין צורך במדרגה געלית, ובנ"ל שאפלו הפהות שפותחות נכל במנין בנ"י מ"מ, ההבנה لهذا היא — "במדבר סני", "שנאה לאומרות העולמים", ולאהו ישינו ערך השנאה לאוה"ע, איז מונחים אחדים בין בנ"י.

והעניך בזה: בגין בנ"י הוא התהלה העברוה טובו", ואילו השנאה לאוה"ע עבינה "סור מרע". וסדר העברוה הרא — תחילה "סור מרע", שהר"ע ר'עמל הענגני והעלם, ואוח"ב "עשה טוב", וש'הו"ע מגין בבל'.

ו. וזה גם הוכח כלות הפסוק — "ירדר גוי" במדבר סני באהול מועד באחד להודש השני גרא":

"בר' הרש השני), שניטע סור מרדש ניסן (הורדש הראשון) ואיריך (הורדש השני) וairo עבונו עשה טובי"³³. וזה גם מש"ג "ב'הודש חדש דושב" — שכובל גם הורדש הראשרן. ועיידי באים לחודש השלייש' — קבלת המורה.

זהו שקורין פרשת במדבר קודם בג השבעות³⁴ — כיוון שבזה כלולים ב' אופני העברודה הדודש הראשון והחדש השוני, שעל ידם באים להורדש השליישיש³⁵.

ג. ריש להוסך, שהאמור לעיל בענין השנאה לאויה ושבירתה מה' כו', מתאים גם לתוךן המאמר³⁶ "תוקף וגופא דגושא חולשא דגונא תוקפא דנסמהה".

ואין זה בתורת הדרה לתוכה הטעות הטעות הטעות עמר", ואין זה בתורת הדרה לתוכה הטעות הטעות הטעות עמר", כי:

ראה שעמ"ר פכ"י, ב. ק. ב. סה"מ (20) ראה שעמ"ר פכ"י, א. ו.ש"ג. (21) ראה גם חכ"ב עי' ה"מ. ושבו. (22) פרשטו ב. ד. (23) ראה גם לkipiat שם ג, ג, א. (24) רמב"ם הל' פיג' ה"ב. טוש"ר ע (25) שיחות ש"פ בהרתקה ס"ה עעל. ע. (26) ראה זה"א קפ. ב. ק. ב. סה"מ (27) ראה כתור שם טוב (המצאות והשנין) כה שבוט. (28) משפיטים ב. ה.

(29) סה"מ ר'ע, טע"ב (במשנה). וש"ג.
(30) ר'א גם לkipiat הש"ג עי' ווער. (31) ר'א ס"ה עי' ר'אל. וראה גם דה' ר'יעב
(32) בבל' ג, ג. (33) ר'א גם און ביעקב (סחה'ם)
(34) ר'א ר'ה כתור (המצאות והשנין) כה שבוט. (35) ר'א ר'ה כתור שם ג, ג, א. (36) ר'א ר'ה כתור שם טוב (המצאות והשנין) כה שבוט. (37) ר'א ר'ה כתור קצץ (הזה'ם).

מצד תכלית הביטול, בין שנייה מירוח עם העצמות, בך, שהגבגה של ריהת הגדות העצמות. וענין זה נעשה ע"י לימוד התורה, כי, ע"י העתק בתורה מתארח האדים עם התורה ב"יהוָה נפלה אשין ייחוד כמוני כר"מ⁴⁶, ובין שאורייתא ורקוב"ה בלבד חז", אזי מתחדר האדים עם עצמותיו ייה.

רהוריה תכליית רידתה למטה השהי רידיה צורך עלי, — כמשמעותו⁴⁸ שקדמת ירידתה למיטה הדינה הגשמה בהדי עופר, וע"י ירידתה למשה געשית בבדי, מהלך, וענין היליך הוא געשית השהעליות הם באופן של בILI, בגול (משא"כ בעמידה, שאך שיש בה עליות, הרוי העליות הם בהבלגה), והורי אמרית הענין הבליג בגול הוא רק עצמותו ייה, ויליכן, ע"י עטס התורה שעל רידה ושישת הדחאות עם העצמות, נעשה אמרית הענין הדילוך, בILI, גובל.

צורה לנגן ואמור מאמר ר"ה צאננה רראיינה. *

י. יום השבבה מתרכין בולחו יומיין⁴⁹, ובכלם גם הג השבעות, י"מן מבחן תורהנער, שנינגה בדרכות ה"ערבות" של הלידים⁵⁰.

וכיוון שנצעאיםם באן קבוצות ילדים שבראו מכמה ערי הששה — אמרו "לידיהם" רינגרו ניגון (יצירה שגם כל הלידים אמרו "להידיים"). *

יב. וזהו גם מה שנסנוו במסכת אבות⁵¹: "חרות על הלוחות, על תקראי חרות אלא חירות, שענין לך בין הורין אלא מי שעוטק בתלמוד תורה":

דברר במ"פ⁵² בוגע ללשון הויל"י אין כי אלא כר", וכייב, שמשמעות הדברים היא, שבספרותה, ע"פ שלל, אכן לא יכילה להרות מציאות צו, ולא ח"ז מוסיפים "אל לא כר", שבפסקא זו חזרה מהסבירא הקדר מה ברך הש"ס. *

ולעד⁵³:

הנתנה הרשותה מצד השבל הילא — "אין לך בין הורין", דהיינו, שאין מעציאות של בן חורין, כי, כל מעציאות היא מוגבלת, וגם אורות היתר ועלים הם בגבללה, ועוד שגם אור הבלתי גבול הוא מוגבל⁵⁴, ובמילא אין לך חירות אמיתית. ואחד"כ מוסיר ומחרש — "אל לא מי שעוטק בתלמוד תורה": כאשר יהורי עוטק בתורה, ובאותן "ד"ה הות על הלהות", שהווע"ע בעלאמ"א⁵⁵, פאי פאי הדון הוי דא רשב"י ע"י — שהנתנותה זו באה אורות החזקה, הינו, שהטורה ונשיכת הקרוקה, בך, שהורא והחורה

יא. בתפללה מנהה מהחילים לקரוא נושא את הראש. וענין נאמר גם בפ' בחרוקות⁵⁶: "ואולך אהכם קוממיות", ב"בקונמה זוקפה", "בכשיי קומו"⁵⁷.

צעריך להבהיר: "קומה זוקפה" היא לבארה עניין של חסרונו, כמרדי"כ "המחלקל בקומה זוקפה וכור", וכייד תחנן שייה זו עניין של ברכה? ועצבל, שיש ב' אופנים ב"קומה זוקפה": (א) "קומה זוקפה" שבאה מצד מעציאות רישות. (ב) "קומה זוקפה" שבאה מצד הכליה, הביל, דהיינו, שמצוות מודול הביטול ב"כ" עד שאנו מעצמו כלל, אלא כל מעציאות היא המעציאות דאליקות, הרי גם ההגבגה שלו היא הגבהת האלקות.

יע"ץ המבורא במאמרי אדרמי' היין משנת תקס"ג⁵⁸, בוגע לדבר רשב"י ראייה בני עלי .. אם שנים הן אני ובבי ה' רבר"ה⁵⁹, ואנו סימנא בעלאמ"א⁶⁰, פאי פאי הדון הוי דא רשב"י ע"י — שהנתנותה זו באה דאו מה ישות שקדושים, מבה"ה (34) דאו מה ישות שקדושים, מבה"ה (40) ב"ב עה, א. ויש"ג. (41) ברכות מ, ב. (42) ראה מהי אחד"כ תקס"ד ע. קו. (43) ראה מהי אחד"כ ע. קו. (44) ד"ה שחדקיי, ב. פח, טג, ה' כ"ב ס"ע. (35) ראה מהי אחד"כ ע. קו. (45) ראה מהי אחד"כ ע. קו. (46) ראה מהי אחד"כ ע. קו. (47) ראה מהי אחד"כ ע. קו. (48) ראה מהי אחד"כ ע. קו. (49) ראה מהי אחד"כ ע. קו. (50) ראה מהי אחד"כ ע. קו. (51) ראה מהי אחד"כ ע. קו. (52) ראה מהי אחד"כ ע. קו. (53) ראה מהי אחד"כ ע. קו. (54) ראה מהי אחד"כ ע. קו. (55) ראה מהי אחד"כ ע. קו. (56) ראה מהי אחד"כ ע. קו. (57) ראה מהי אחד"כ ע. קו. (58) ראה מהי אחד"כ ע. קו. (59) ראה מהי אחד"כ ע. קו. (60) ראה מהי אחד"כ ע. קו.

46 פ"י (שלומדים בתו) ו"מ"ב. 47 ח"ב שככ, א. תר"צ"ז ע. מ"ב. 48 ר"ה (לעיל ע. ואלו 2.71 ו. ו. ש. ג.). 49 פ"י (שלומדים בתו) ו"מ"ב. 50 ח"ב שככ, א. תר"צ"ז ע. מ"ב. 51 ראה מהי אחד"כ ע. קו. 52 ראה מהי אחד"כ ע. קו. 53 ראה מהי אחד"כ ע. קו. 54 ראה מהי אחד"כ ע. קו. 55 ראה מהי אחד"כ ע. קו. 56 ראה מהי אחד"כ ע. קו. 57 ראה מהי אחד"כ ע. קו. 58 ראה מהי אחד"כ ע. קו. 59 ראה מהי אחד"כ ע. קו. 60 ראה מהי אחד"כ ע. קו.